

войнствено и дръзко население. Така куманите щяха да станат страшилище както на латинци, тъй и за никейци. Затова той им даде пътна свобода да правят каквото намерят за добре с тия съседни страни.

Понякога стражите на българския бряг виждаха как преследваните монголи стигаха до брега, нагазваха с конете си в ясните води, след това несмело почваха да преплуват реката, докато повечето, смутени от ширината и дълбочината ѝ, се връщаха назад. А други, по-смели, загиваха всред коварните изненади на вировете и бързеите, или улучени от стрелите на Асеновите блястители.

Бежанците нямаха край. Всеки ден се увеличаваше тъмният и порой. Изнемогнали, с разширени от ужас очи, мъже и жени, деца и старци, падаха на земята щом кракът им стъпеше на спасителния бряг и дълго шепнеха:

- Хуо-пау... Хуо-пау...

След това, като дойдеха на себе си, те разправяха за странните демони, които бълвали огън и дим, като обсипвали бягащите с дребни, железни топки, които хвърчали из въздуха с оглушителен пукот, вледеняващ кръвта. И те показваха раните си, пробитите си от железните топки ръце и крака, разкъсаните си меса, счупените си челюсти.

Хуо-пау... Железните топки... Жълтоликите ездачи, които напредваха по-бързи от вятъра, сред гръм и мълнии, дишащи пушека на ада, изригващи пламъци и смърт. Това бяха духовете на пъкъл, които идеха да унищожат грешния свят. Това не бяха хора. А наказание божие...

С къси, сплескани носове и безобразни черти, голобради, дребни, те всяваха грозен страх у всеки, който дръзваше да ги погледне отблизо. Малките им тесни очички пламтяха с див огън, главите им бяха пискливи и пронизващи. Който ги чуеше веднъж, целия живот не можеше да ги забрави, а нощем се стряскаше на сън, потънал в студен пот.